

gelsler, der er fastsat i rammeafgørelsen, om der er grundlag for udlevering. Den judicielle myndighed kan anmode om yderligere oplysninger fra den anmodende stat, og den kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelse af disse supplerende oplysninger.

Medlemsstaterne kan beslutte, at den afgørelse, som den judicielle myndighed træffer, kan appelleres i henhold til national ret.

Artikel 16 vedrører de situationer, hvor der foreligger konkurrerende anmodninger. Hvis flere medlemsstater har udstedt en europæisk arrestordre i forhold til den samme person, skal de judicielle myndigheder i den anmodede stat afgøre, hvilken anmodning der skal imødekommes. Afgørelsen skal træffes under hensyntagen til alle de foreliggende oplysninger – herunder lovovertrædelsernes grovhed, gerningsstederne samt tidspunktet for udstedelsen af arrestordrerne

Hvis der foreligger en europæisk arrestordre og tilfælde en anmodning om udlevering fra et tredjeland, skal den anmodede stat træffe afgørelse om, hvilken anmodning der skal imødekommes under hensyn til samtlige foreliggende omstændigheder, herunder de omstændigheder der følger af den relevante konvention eller udleveringsaftale.

Rammeafgørelsen berører ifølge bestemmelsen ikke medlemsstaternes forpligtelser i henhold til statuten for Den Internationale Straffedomstol, hvis anmodninger i visse tilfælde vil have forrang.

Artikel 17 fastsætter, at en europæisk arrestordre skal behandles og fuldbyrdes som en hastesag, og opstiller i øvrigt visse frister for sagsbehandlingen. Bestemmelsen indebærer, at den endelige afgørelse om udlevering bør træffes senest 10 dage efter, at den anholdte har meddelt samtykke til udleveringen. I andre tilfælde bør afgørelsen træffes senest 60 dage efter anholdelsen af den pågældende. Denne frist kan dog i særlige tilfælde forlænges med 30 dage. Den anmodede medlemsstat skal sikre, at den pågældende forbliver i denne stat, indtil der er truffet en endelig afgørelse.

Artikel 18 og 19 indebærer, at i de tilfælde, hvor en arrestordre er udstedt med henblik på strafforfølgning, skal den anmodede medlemsstats judicielle myndigheder efter anmodning enten meddele samtykke til, at der gennemføres afhøring af den eftersøgte person, eller at den eftersøgte person midlertidigt overføres til den anmodende stat.

Hvis den person, der ønskes, f.eks. nyder immunitet i den anmodede medlemsstat, løber fristen for afgørelse af udleveringsspørgsmålet efter artikel 20 først fra det tidspunkt, hvor den judicielle myndighed i den an-

modede stat er blevet underrettet om, at immuniteten i givet fald er ophævet.

Artikel 21 fastlægger, at rammeafgørelsen ikke påvirker de forpligtelser, som medlemsstaterne har over for en stat uden for EU, når en person er udleveret fra en sådan tredjestat. Medlemsstaterne skal således respektere eventuelle forbud mod videreudlevering – herunder til en anden medlemsstat.

Efter *artikel 22* skal den judicielle myndighed i den anmodede medlemsstat straks meddele den anmodende medlemsstat, om den europæiske arrestordre vil blive imødekommet, og dermed om udlevering kan finde sted.

Efter *artikel 23* udleveres den eftersøgte person hurtigst muligt efter aftale mellem de berørte medlemsstater. Udleveringen skal dog finde sted senest 10 dage efter, at der er truffet afgørelse om udlevering. Udleveringen kan midlertidigt udsættes, hvis den anholdtes alder, helbred eller andre humanitære grunde taler herfor. Hvis udleveringen ikke kan finde sted inden den angivne frist, løslades den pågældende.

I medfør af *artikel 24* kan den judicielle myndighed i den anmodede medlemsstat – efter at have truffet afgørelse om udlevering – beslutte, at udleveringen udsættes med henblik på, at den pågældende retsforfølges eller fuldbyrder en straf i denne stat.

Efter *artikel 25* skal medlemsstaterne tillade transit gennem deres områder af en eftersøgt person, der skal udleveres fra en medlemsstat til en anden medlemsstat eller fra en tredjestat til en medlemsstat, hvis de bl.a. har modtaget oplysning om identiteten på den pågældende person, statsborgerskab og lovovertrædelsens karakter. Der er mulighed for at gøre transit af egne statsborgere betinget på samme måde, som udlevering af egne statsborgere kan gøres betinget.

I henhold til *artikel 26* skal den anmodende medlemsstat fratække enhver frihedsberøvelse, herunder frihedsberøvelsen i den anmodede medlemsstat, i den samlede straf.

Artikel 27 omhandler den såkaldte specialitetsregel. Medlemsstaterne kan meddele Rådssekretariatet, at en person, der er blevet udleveret fra denne medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre, i den anmodende medlemsstat kan retsforfølges, dømmes og tilbageholdes for andre lovovertrædelser end den lovovertrædelse, for hvilken den europæiske arrestordre var udstedt, medmindre den judicielle myndighed i den anmodede medlemsstat i særlige tilfælde anfører andet i sin beslutning. Hvis en medlemsstat ikke har afgivet en sådan erklæring overfor Rådssekretariatet, finder de gældende specialitetsregler fortsat anvendelse. Dette indebærer, at en person, der er udleveret, som